

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3313/2023
14.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Ивковић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Милутин Смиљковић“ Винарце, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1585/2023 од 25.05.2023. године, у седници одржаној 14.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1585/2023 од 25.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1585/2023 од 25.05.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 521/21 од 15.12.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење директора тужене о престанку радног односа тужиљи од 31.08.2021. године и решење Школског одбора тужене од 21.09.2021. године, (погрешно наведено 31.09.2021. године) одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад, утврђено је да је повучена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи призна сва права из радног односа од престанка радног односа до враћања на рад и обавезана тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 80.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Наводе у ревизији којима се указује да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене по уговору о раду од 01.09.2020. године, на одређено време и обављала је послове наставника ... са непуним радним временом од 44,44%, почев од 01.09.2020. године до преузимања запосленог, односно до коначне одлуке о избору кандидата по конкурс за пријем у радни однос на неодређено време, најкасније до 31.08.2021. године, на основу члана 153. став 3. тачка 3. Закона о основама система образовања и васпитања. Уговор је измењен Анексом уговора о раду од 13.08.2021. године у погледу процента радног ангажовања тужиле, тако да је проценат ангажовања умањен на 22,22% радног времена. Тужена школа је одржала седницу наставничког већа 30.08.2021. године, када је објашњено који се запослени преузимају и за која радна места. Побујаним решењем о престанку радног односа од 31.08.2021. године, тужиле је на основу одредбе члана 175. став 1. Закона о раду, отказан уговор о раду са анексом закључно са 31.08.2021. године, због преузимања запосленог са листе за технолошких вишкова за школску 2021/2022 године. Решењем Школског одбора тужене од 21.09.2021. године, одбијена је жалба тужиле и потрђено решење директора школе о престанку радног односа. Тужила је директору тужене препорученом поштом предатом пошти 30.08.2021. године, послала обавештење о својој трудноћи и у прилогу доставила извештај лекара специјалисте гинекологије и акушерства Поликлинике „Ledis“ од 24.08.2021. године. У присуству адвоката 01.09.2021. године, тужила је разговарала са директором и секретаром тужене школе када је тужену усмено упознала о својој трудноћи, о чему је директор тужене 02.09.2021. године сачинио службену белешку. Писано обавештење тужиле са извештајем лекара специјалисте гинекологије и акушерства Поликлинике „Ledis“ тужена школа је примила 03.09.2021. године. Према извештају Поликлинике „Ledis“ од 27.09.2021. године дошло је до прекида трудноће код тужиле.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредбе члана 187. Закона о раду и усвојили захтев за поништај решења о престанку радног односа тужиле, а одбили као неоснован тужбени захтев за враћање тужиле на рад.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Тужила је на основу члана 153. став 3. тачка 3. Закона о основама система образовања и васпитања засновала радни однос код тужене закључењем уговора о раду од 01.09.2020. године, на одређено време, до преузимања запосленог, односно до коначне одлуке о избору кандидата по конкурс за пријем у радни однос на неодређено време, најкасније до 31.08.2021. године, па је тужена 31.08.2021. године донела решење којим се утврђује престанак радног односа тужиле по сили закона са 31.08.2021.

године - истеком рока за који је заснован, а на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду, које решење је потврђено решењем Школског одбора тужене од 21.09.2021. године и преузела ББ за послове које је обављала тужиља.

Супротно наводима ревизије, нема услова за реинтеграцију тужиље и враћање на рад у смислу члана 191. Закона о раду. Тужиљи би радни однос свакако по сили закона у смислу члана 175. став 1. Закона о раду, престао преузимањем запосленог за послове које је обављала тужиља, коначном одлуком о избору кандидата по конкурсном пријему у радни однос на неодређено време односно истеком рока на који је заснован, а решења директора тужене и Школског одбора о престанку радног односа тужиљи су поништена као незаконита из разлога што је тужиља у року прописаном чланом 187. став 3. Закона о раду обавестила тужену као послодавца о трудноћи и као доказ доставила одговарајућу потврду лекара, услед чега је потпала у заштићену категорију запослених којој у смислу одредбе члана 187. став 1. Закона о раду за време трудноће није могао бити отказан уговор о раду. Како се запосленом коме за време трудноће послодавац не може да откаже уговор о раду, према одредби члана 187. став 2. Закона о раду, рок за који је уговором засновао радни однос на неодређено време, продужава до истека коришћења права на одсуство, а како су тужиљи право на одсуство и мера посебне заштите од отказа трајали до 27.09.2021. године, када је према извештају лекара специјалисте дошло до прекида трудноће код тужиље и када је разлог могућег продужења радног односа престао, то је правилна оцена нижестепених судова да нема услова за враћање тужиље на рад, тим пре што је повукла тужбени захтев да јој тужена призна сва права из радног односа од момента престанка радног односа.

Наводима ревизије тужиља понавља наводе истакнуте у жалби. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**